

ÇÖPE ATILAN BEBEKLER

Nilüfer Hanım, akşam çöpünü kapının önüne koyacaktı. Kovanın içindeki torbanın ağzını bağlayacaktı ki durakladı. Buruşturulmuş kâğıtların altında bir tutam sarı saç vardı. Ne olduğunu anlamak için kâğıtları, lahana yapraklarını, portakal kabuklarını araladı. Kızının bebeklerinden birini buldu torbanın içinde. Şaşkınlıkla çıkardı bebeği çöpten. Bebek kırıldığı için veya başka bir sakatlık nedeniyle atılmamıştı. Saçları kesilmiş, giysileri makasla delik deşik edilmiş, kolu bacağı bükülmüş, yüzüne tükenmez kalemle çarpılar çizilmişti.

“Bir sorun olduğu kesin...” diye mırıldandı.

Eğilip koca çöp torbasını eşelemeye devam etti. Önselerinde yanılmamıştı, diğer bebekler de oradaydı. Onların da başına aynı şey gelmişti. Yüzleri çizilmiş, saçları

çirkince kesilmiş, giysileri makaslanmıştı. Vahşice hırpalanmıştı bebekler. Soğuk bir ter bastı Nilüfer Hanım'ı.

Kızı Elif, çocukluğundan bu yana oynadığı bebekleri biriktirirdi, birini bile atmamıştı o güne kadar. Sayıyı tam bilmiyordu ama kırka yakın olduğunu tahmin ediyordu.

Torbayı kapının önüne koyup koymamakta kararsız kaldı. Ama bebekler bu haliyle ne işe yarardı ki... Elif'le konuşmalıydı ya da fark ettirmeden izlemeliydi. Kızına bu tuhafılığı yaptıran şey ne olabilirdi? Okuduğu vampirli kitaplardan mı etkilenmişti, izlediği kanlı korku filmlerinde gördüklerini mi uygulamak istemişti. Bir şeye mi öfkelenmişti? Korkuyordu kadın, kızının böyle davranmasına her ne sebep olmuşsa tehlikeli bir şeydi. Eşiyle de konuşmayı düşündü. Belki birlikte akıl yürütürlerse daha mantıklı sonuçlar elde edebilirlerdi.

Siyah çöp torbasının ağzını sıkıca bağlayıp, apartman görevlisinin alması için kapının önüne koydu.

Apartman görevlisi her zamanki çöp toplama saatinde katları dolaşıp torbaları aldı ve sokağa çıktı. Ona göre olağanüstü bir durum yoktu. Plastik torbaları kaldırımda her zaman bıraktığı yere götürdü. Eliflerin kapısından aldığı torba biraz yırtılmış ve bir bebeğin ince kolu dışarıya doğru uzanmıştı. Sanki bir şey almaya çalışıyordu da yetişemiyor gibiydi. Bebeğin neye ulaşmaya çalıştığını bilmesek de yarım saat kadar sonra, 45 yaşlarında, düzgün giyimli bir kadın bu sokağa girdi. Elindeki market

torbalarından anlaşılıyordu ki alışveriş yapmış, evine dönüyordu. Eliflerin apartmanın önünde bu kadının durmasına neden olan şey, yarım saat önce dışarıya çıkarılmış olan çöplerdi. Kadın, yırtık torbadan uzanan eli görmüştü. Bebeğin ince uzun parmakları, tırnaklarındaki canlı kırmızı ojeler kalbinin hızlı hızlı çarpmasına neden oldu. Bu bebeği almalıydı, ama nasıl? Onu bu sokakta tanıyanlar vardı. Çöp karıştırırken görülmek istemezdi. Belki balkonda oturan insanlar vardı ya da pencereden bakanlar. Elindeki alışveriş torbalarını çöp yığının yanına bıraktı, sanki yorulmuş da dinlenmek için durmuş gibi yaptı, sağa sola baktı. Böyle birkaç dakika oyalandıktan sonra kendi torbalarıyla birlikte o siyah çöp torbasını da aldı ve adımlarını hızlandırdı.

Evine döndüğünde heyecanla hemen holde açtı çöp torbasını. Bebeklerin çok sayıda ve tamamen parçalanmamış olması hoşuna gitti. Gözleri, kulakları, elleri, ayakları sağlam kalmış olanlar vardı. Torbadaki çöpleri başka bir torbaya aktarıp kapısının önüne koydu. Bebekleri de çamaşır suyu döktüğü kovanın içine atıp mikroplardan arındırma işlemine başladı.

Elif, sabah uyandığında kendini hafiflemiş duyumsadı. Akşam lahana yapraklarının altına gizleyerek çöpe attığı bebeklerinden kurtulmuştu. Daha pek çok şeyden kurtulmak istiyordu aslında. Bebeklerden başlamak kolay

gelmişti. Kimseyi üzmeyecek bir hareketti. Elif'in de böyle bir niyeti yoktu. Nedenini bilemediği sıkıntıları vardı. Annesi de babası da arada bir "off" demesine hep aynı tepkiyi veriyorlardı.

"Kızımız büyüyor!"

Büyüme, "off"ların, sıkıntıların sayısını çoğaltmaksa iyi bir şey değildi aslında. Küçük kalmaksa ayrı bir dert! Adam yerine konmamak, öğütler, yönlendirilmeler, yanlışlar, düşmeler... Okul!

Koca bir "off" çekerek yataktan kalktı. Evet, okula gitmesi gerekiyordu. Ayaklarını sürüyerek banyoya gitti. Yüzünü yıkayıp havluyla kurularken gözlerini kaçırmaya çalıştığı aynadaki yansıma baktı ister istemez.

"Kimsin sen?" dedi aynadaki görüntüye. Aynadaki yansıma da aynı soruyu sordu banyodaki kıza.

"Kimsin sen?"

Elif aynada başkasını aradı. Aslında birden fazla kişiyi aradı. Bu birden fazla kişinin farklı özelliklerini bulmaya çalıştı kendi yansımasında. Bebeklerinde gördüğü ve sınıfta yalnızca Ayça'da olan o minik, kalkık burnu kendi yüzünde aradı. Sivilcesiz ve porselen gibi pürüzsüz bir ten aradı. Yumuşak kavislerle baş süsleyen saçlar aradı. Bulamadı...

Bebeklerine yaptığı şeyi kendi yüzüne de yapmaya başladı. Nasıl olsa annesiyle babası daha uyuyordu ve onlar uyanmadan evden çıkacaktı. Banyodaki raftan

annesinin siyah göz kalemini aldı. Burnuna bir çarpı çizdi. Uçlarında kavis olmayan, ki kimsenin göz bitimi böyle değildir, gözlerinin çizgisini şakaklarından yukarıya uzattı. Alnını geniş buluyordu. Bu sabah da öyleydi işte. Bu alanı kapatmak için eğri büğrü kâküller kesip alnına düşürdü. Her bir ucu başka yöne fırlayan kısa kâkülleri uslandırmak için ıslattı. Çenesini iri buldu, gözüne öyle büyük görünüyordu ki, 'Bir çift dudak çizebilirim,' diye düşündü. Annesinin en kırmızı rujuna uzandı. Çenesine kalın dudaklar çizdi. Böylece iki ağzı olan bir kıza dönüştü. Öyle ki biri gülerken diğeri sus pus durabiliyordu.

Saçlarını kulak arkasına yerleştirip kulaklarını ortaya çıkardı. Yüzünü böyle fazla çıplak buldu, durumu değiştirebilir diye göz kalemiyle kulak içinden çıkan ve yanağa doğru ilerleyen kıllar çizdi. Kaşlarının arasına adının ilk harfini yerleştirdi. Bu büyük E'nin çevresine küçük e'ler de sığırdı.

Aceleyle odasına gidip giyindi, saate baktı, kahvaltı etmek için zamanı vardı. Ama annesinin erken uyanıp onu böyle görme tehlikesinden kurtulmak için kahvaltıdan vazgeçti. Çantasını aldı ve sessizce evden çıktı.

Okul servisini beklediği her zamanki köşeye yürürken insanların ona tuhaf tuhaf baktığının farkındaydı.

'Bakın, bakın... Bir daha böylesi gelmez dünyaya... Zaten ya güzele bakarsınız ya çirkine. Oysa dünya milyonlarca orta halli, bakılmaya değer insanla dolu,' diye geçirdi içinden.

Beş dakika sonra durağa Mert geldi. Aynı sınıftaydılar. Utangaç bir çocuktu Mert. Çoğu zaman onu yere bakarken görürdünüz. Hele kızlara hiç bakamazdı. Ama o sabah Elif'e baktı ve gözlerini yeniden yere çeviremedi.

"Ne var?" dedi Elif. "Hiç güzel görmedin mi?"

"Yok canım..." diye kekeledi Mert, "şaşırdım da... tiyatroya grubuna mı katıldın?"

Güldü Elif.

"Evet, Hayat Tiyatrosu diye bir grup kurulmuş..."

"Yaa... hiç duymadım ben."

"Duymazsın tabii, dün gece ben kurdum bu grubu. Bu sabahtan başlayarak da prova yapıyorum."

Mert altta kalmamaya çalıştı.

"Tek kişilik bir oyun galiba."

Elif, Mert'ten alaycı ifade duymaya pek alışık değildi, bu nedenle şaşırdı, ama topladı kendini.

"Hayat da öyle değil mi Mert? Hepimiz tek kişilik bir oyun sergiliyoruz işte. Yoksa sen, bir ben vardır bende benden içeri, diyenlerden misin?" dedi ve kendi esprisine bastı kahkahayı.

Servisin geldiğini gördüler ve aralarındaki söz düellosu da burada noktalandı. Elif servise bindiğinde herkes bir "Ooo..." çekti. Takılmalar, şakalar, abartılı benzetmeler gırla gitti.

"Hayko Cepkin olmuşsun yaaa!"

"Kimsin sen? Hangi çizgi romandan fırladın?"

“Yok yok! Atari oyunundan çıkma bu.”

“Kafayı üşütecek kadar soğuk muydu dün gece?”

Sonra bu da bitti.

“Sınıfa böyle girmeyeceksin herhalde,” dedi arkadaşı Ebru.

“Gir gir,” dedi Kenan, “ilk ders edebiyat, biraz neşeli geçsin.”

“Amaan, Ertuğrul Hoca beni görür görmez lavaboya yollar. Sonra yine derse devam. Siz kurtuluş arıyorsanız başka bir yol bulun, benimle olmaz. Ben kendi yolumu bulana kadar biraz böyle abidik gubudik takılacağım işte.”

Suskunluğuyla bilinen Mert o sabah arkadaşlarını şaşkınlıktan aklına koymuş gibiydi.

"Hayat kendini bulmak değil, kendini yaratmaktır!"

Servistekilerin tepkisi yine bir ağızdan “Ooo...” çekmek oldu.

“Oğlum felsefe mi takılıyorsun? Sen ne yere bakan yürek yakansın öyle,” dedi Ebru.

Semih:

“Bence felsefe falan değil bu, sanki makyaj malzemesi reklamı gibi...”

Bu benzetmeye sinirlendi Mert.

“Herkes anlayabildiği kadarını anlar.”

Bu küçümseme de Semih’in canını sıkmıştı. İki yanında oturan Vedat ve Kenan kollarından tutup oturtmasaydı atlayacaktı Mert’in üstüne.

Edebiyat dersinden önce lavaboya gidip yüzünü temizledi Elif. Sabahki şamata yeterince heyecan yaratmıştı, belki de daha fazlasına cesareti yoktu. Derste arada bir Ayça'nın küçük kalkık burnuna, Ebru'nun muntazam çenesine, Seda'nın bukle bukle sarı saçlarına bakarak iç geçirdi yine. Annesinin ve babasının en çirkin yanlarını aldığını düşünüyordu.

Öğle arasında kantinden aldığı peynirli sandviçi yerken gözleri arkadaşı Ebru'yu aradı bahçede, ama göremedi. Gördüğü başka bir şey vardı, Mert'in kendine bakışı.

'Niçin bakıyor ki bu çocuk bana öyle?' diye geçirdi içinden. Belki de hâlâ sabahki görünüşünde kalmıştı aklı.

Nilüfer Hanım, Elif'in kapıyı çekip çıkmasından hemen sonra uyanmıştı. Şimdi mutfakta çay demlemiş, eşinin uyanmasını bekliyordu. Gözü yine çöp kovasına ilişti. Yeni bir şeyler var mıydı acaba? Kalkıp baktı, hayır, akşam yenilediği torbanın içi boştu. Kızının odasına gitti. Olağanüstü bir şeyler var mı diye sağa sola bakındı. Ne olmuştu bu çocuğa acaba? İşte bebeklerinin sıralı durduğu raf boştu. Giysiler yine yerde, yatak darmadağınık. Odanın alışık olduğu görüntüsü buydu zaten. Eğer toplanmış olsaydı asıl o zaman bir tuhafılık olduğunu düşünecekti.

Yastığın altına sokuşturulmuş bir kitap dikkatini çekti. Uzandı aldı. İngilizce bir çizgi roman. Adını okudu: